

Willa Jussilassa on lennellyt sanoja! On hyviä ja huonoja.. Jokainen sana on jättänyt jäljen sanojen vastaanottajaan. Osa sydämeen osa mielensopukoihin. Näitä sanoja jotka kummituksen tavoin ovat Willa Jussilan tuvassa leijuneet ovat viljelleet niin emäntä kuin isäntäkin. Siinä on peilissä nyt molemmat puolet. Ei käy syyttäminen toinen toistaan vaan saman vakan keikuttajia ovat molemmat olleet.. Emännys on miettinyt parisuhteen eri puoliskoja miten erillaisia he ovatkaan. Koko suhde alkoi jo niin että toinen ei tarvitse toista alati vierelleen ja toinen on aivan eri maata.. Kun Willa Jussilan pariskunta aikoinaan aloitti yhteisen taipaleen niin sehän alkoi heti jo vuoden erossa ololla. Oli sekin aikaa! Emännys teki lumitöitä ison talon pihamaalla, ajoi nurmikot, keräsi marjat ja valvoi unettomia öitä vanhan pannuhuoneen lämmönlähteen takia. Pelkäsi ilmeisesti että koko masiina hajoaa ja kuinka sen sitten korjaisi? No taitavahan emännys on sitä ei käy itsekkään kieltäminen, onhan sitä niin monessa auton remontissakin ollut mukana, saaden jopa tiedoillaan kulmakuppilan sällien naamat punastumaan että "toi muijahan jopa tietää jotain autoista". Autot...ne ei sitten olleetkaan mitään tavallisia 1,2 litraisia lihan liikuttimia vaan V8 jylläsi konepellin alla. Voi perhana se vasta mahtavaa oli ajella "luu pihalla" ja saaden katseita peräänsä amerikan lollalla lipuen Jyväskylän yön lävitse. Tätä lollaa kuskatessa sai melkein kuulla kuinka bensapumppu teki tehtävänsä ja jumalaton bensen imu oli menossa että sai tämän pitkän ja painavan auton liikkeelle...silt se fiilis on jotain käsin kosketeltavan hienoa! Oli Buickia, Oldsia ym ym mutta se aarre jäi vielä saamatta, mutta jospa joskus...tai ei näillä bensen hinnoilla sentään! Nuorempana oli kiva kihartaa tukka kikkaraksi, vetää se ponnarille ja hypätä lollan nahkaiselle penkille ja ajella vain nauttia olosta ja kivasta moottorin jyrinästä. Omisti emännys Suomen ainoan helmenkin ja kutsui sitä törkeästi "huoralaivaksi"! Mistä moinen nimitys? Viinipunainen, valkoinen vinylikatto, viinipunaiset penkit miksi sitä muuksi voisikaan kutsua? Oli se aikaa jonka voisi elää uudelleen ja uudelleen. Nyt persuuksien alla on vain tavallinen Mazda, hyvä palvelija tosin kunhan vain pysyisi lihanliikutin kunnossa. Johan se emännys yksin sai autoon sentään jarrut laitettua kun kerkesi ne loppuun jo kuluttamaan ja pariin otteeseen uskollinen palvelija jo jätti emännyyttä tienposkeen miettimään mitä seuraavaksi hän tekisikään? Kerran putosi pakoputki kotimatalla lyöden kovasti kipinää asfaltoidun tien pinnalla...ei auttanut muu kuin soittaa kotiin että mikä olisi se seuraava siirto että pääsisi kotiin? Vastaukseksi tuli vain että "miten minä täällä voin muka sinua auttaa?" Löipä siinä emännys luurin vastaajan korvaan ja alkoi itse selvittämään ongelmaansa. Ei auttanut muu kuin alkaa itse kammata pellin alle ketteränä kun hirvi pian jo itsensä löysi peltisen lehmänsä helmoista. Silloin emännys päätti monen monta asiaa, kiroten mielessään tuttuakin tutummilla sanoilla ja päätti että tilanne tulee muuttumaan! Vaihtuuko auto vai mikä lie se jää nähtäväksi. Willa Jussilassa on kuulunut paljon sanoja myös laulamisen merkeissä. Ei oo emännys soittimiaan laittanut päälle ja laulaa luritellut vaan muuten on kuunnellut lauluja ja sanoituksia. Osa on jäänyt mielensopukoihin soimaan ja jopa itse niitä "kajautellut" aika-ajoin omaksi ilokseen. Kaivaten suorastaan taas laulamista, esiintymistä. Pitäisi varmaan alkaa taas ulkoiluttamaan itseään ihmisten ilmoilla ja nauttia tuosta kaikesta. Tallissa olevat omat soittolaitteet aktiivikajareineen pölyntyvät ja liekö kohta enään toimisivatkaan...siitä on niin paljon aikaa! Harhaluoti hopeinen Lävisti mun sydämen Ujeltaen jatkui matka sen Jatkui minne, tiedä en Lonkalta kun lauotaan Osua voi kehen vaan Viedä hengen haavoittaa Vaik ei tarkoittanutkaan... Emännys on myös kaivannut sanoja...odottanut jo kohta puoli vuotta niiden sanomista! Odottavan aika on pitkä sen emännys on saanut huomata, välillä odotus on horjunut ja vakavasti on miettinyt onko tämä sen arvoista..kannattaako? Kuitenkin kaivaten sydämessään jotain niin paljon että jaksaa sen odottaa. Välillä tuntuu että kaikki lipuu päivä päivältä kauemmaksi jota ei enään saa kiinni

vaikka mitä sanoja lurittelisi ja välillä se tuntuu olevan niin likellä että käsin sen voisi tuntea olematta kuitenkaan... Kyllä emännöys sen odottaa, ottaen vastaan kaiken tulevan...miksi ei odottaisikaan?